

Blandt en ny verdensepokes fødselsveer

Af Martinus

Ægteskabets degeneration • Ægteskabets degeneration eller opløsning er vel et af de mest synlige tegn på, at mennesket er underkastet en forvandlingsproces. Vi ser, at ægteskabets hellige løfte er i færd med at tabe sin autoritet.

Mange mennesker indgår i et enkelt jordliv gentagne ægteskaber med løfte om gensidig troskab indtil døden adskiller dem. Dette højtidelige løfte gives altså hver gang en ægtefælle er blevet skilt og gifter sig påny. Dette vil altså igen sige, at løftet om troskab indtil døden ikke opfyldes. Denne troløshed og manglende opfyldelse af ægteskabsløftet befordres af millioner af mennesker verden over, også i tilfælde hvor der er børn i ægteskabet. Det breder sig mere og mere, og det er ved at blive til kendsgerning, at moselovens ægteskabsform er i opløsning. Mange mennesker lever endog i samliv uden nogen indgået ægteskabelig vielse. Hvad er det, der er ved at ske med menneskene? – Er de ved at gå til grunde i en bundløs afgrund? – Er de ved at blive behersket af en overvældende seksuel afsporing? – Eller hvad betyder hele denne opløsning og degeneration af “moselovsægteskabet?” – Ifølge de overleverede kristne moral forskrifter er menneskeheden indhyllet i tiltagende syndefald, der vil føre den til “fortabelse”, til et “evigt helvede” og lignende. **Men menneskeheden er ved at komme ind i en intellektuel mental epoke, i hvilken det er umuligt for den at tro på, at Gud skaber et fremragende levende væsen for at lade det ende i en evig pinsel, en evig ild, en evig djævelsk tortur uden nogen sinde at kunne blive befriet fra disse rædsliernes rædsler. De begynder at forstå, at der må være en anden løsning.**

De ægteskabeligt degenererede menneskers mentalitet

Hvordan ser de mennesker ud mentalt, som gentagne gange gifter sig og atter lader sig skille? Er de særligt onde mennesker, hvis væremåde kan gøre dem skyldige til den førnævnte evige djævelske tortur i et helvedes ild? – Nej! Absolut ikke! – En så frygtelig ondskab og et så lidelsesfuldt helvede eksisterer slet ikke. **Ingen ondskab i et væsen kan være evig, og ingen straf for ondskab kan være evig. Ondskab såvel som straf for ondskab er skabte foreteelser.** De er begyndelse og afslutning underkastet, og er derfor endelige eller tids- og rumdimensionelle. Med hensyn til de mennesker, der gentagne gange gifter sig og skilles, er de, med undtagelse af et fåtal, absolut ikke i særlig grad onde. De kan endog være fremragende udviklet, være særdeles venlige og kærlige i deres øvrige væremåde, der ikke har med ægteskabet at gøre, være store kunstnere eller på andre måder være fremragende. Hvordan kan det så være, at der findes mennesker blandt denne kategori af væsener, der på det ægteskabelige felt ligefrem er samvittighedsløse og onde mod den anden part i ægteskabet, når de såkaldte “hvedebrødsdage” er forbi? **De mennesker, der i særlig grad befinder sig på det ægteskabelige skilsmisseområde, er alle mennesker, der er fremskredne i polforvandling, hvilket altså vil sige, at den maskuline pol i kvinden og den feminine pol i manden er fremragende**

udviklet uden dog endnu helt at have opløst ægteskabs-talentet. De har endnu tendenser til at blive forelsket i det modsatte køn og kommer derved endnu ind under ægteskabets love og forpligtelser. De gifter sig og får børn i ægteskabet.

Kvinden og manden bliver mere lig hinanden

Hvad bevirker da den modsatte pol i manden og kvinden? – Foreløbig udvikler den væsenets intellektualitet. Kvinden får maskuline talenter og manden feminine talenter, og begge får derved udviklet deres intellektualitet. Med denne udvikling bliver kvinden og manden mere og mere lig hinanden, bliver mere og mere til samme slags væsen. **Da det absolut fuldkomne ægteskab i renkultur netop er baseret på det totalt maskuline hanvæsen og totalt feminine hunvæsen i renkultur er det klart, at ægteskabet degenererer i samme grad, som de to parter bliver lig hinanden.** Det er ikke det maskuline i kvinden, som manden elsker, og ikke det feminine i manden, som kvinden elsker. Derfor bliver kvinden, i samme grad som det maskuline princip udvikler sig i hende, et mindre og mindre tiltrækkende objekt for mandens seksuelle krav og behov, ligesom manden bliver mindre og mindre tiltrækkende for kvindens seksuelle krav og behov, i samme grad som det feminine princip udvikler sig og gør sig gældende i mandens væremåde. **Det er således det feminine princip i manden og det maskuline princip i kvinden, der bevirker ægteskabets degeneration.** Dette bevirker igen, at der forekommer så mange degenererende, haltende, ufuldkomne og ulykkelige ægteskaber, at jeg har måttet udtrykke det som “de ulykkelige ægteskabers zone”.

Ægteskabets ophør

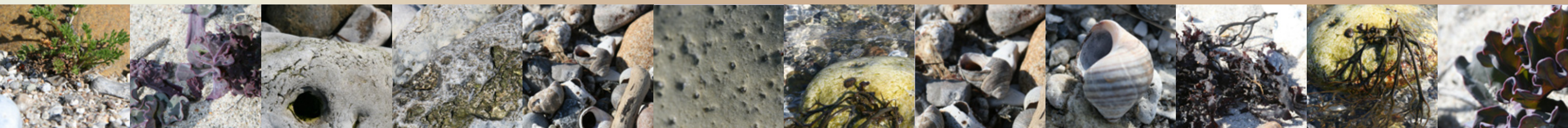
Er det da meningen, at ægteskabet skal ophøre? – Ja, det viser sig jo som en kendsgerning for den, der kan se dybere i tingene. Når væsenerne så åbenlyst vokser fra de principper, der er en betingelse for et fuldkomment ægteskab, kan dette jo ikke blive ved at bestå, men må forsvinde i takt med, at betingelserne for dets eksistens forsvinder eller ophører i væsenet.

Dyret i renkultur og det ufærdige menneske

Men det er jo netop denne polforvandling, der omskaber væsenet fra dyr til menneske. Uden denne polforvandling ville væsenet blive ved med at være et dyr. Hos dyret finder man det totalt maskuline hanvæsen og det totalt feminine hunvæsen, og her tinder man de virkelige lykkelige ægteskaber eller den fuldkomne parringsdrift. Ægteskabsprincippet er beregnet for væsenet i dyreriget, ikke for væsenet i menneskeriget. Derfor ser vi netop, at væsenerne degenererer seksuelt i dyreriget. **De væsener i dyreriget, for hvem ægteskabet er begyndt at degenerere, er dem, der i dag fremtræder som det ufærdige menneske.** Dyret i renkultur er altså stærkt enpolet. Der, hvor det bliver så udviklet, at polforvandlingen kan finde sted, der begynder væsenet at vokse fra abe- til menneskestadiet. Der begynder væsenet at blive udtrykt ved begrebet “menneske”. Men det er endnu langt fra at være menneske. Det skulle gennem mange livs udvikling, før det kunne begynde at udfolde de højere menneskelige talenter.

Menneskehedens uvidenhed om polforvandlingen

Menneskeheden er nu forlængst nået frem til et stadium i udviklingen, hvor polforvandlingen og dermed dyrets forvandling til menneske i særlig grad gør sig gældende. Men menneskeheden er i virkeligheden uvidende herom, for ægteskab er lige fra Moses tid blevet fremholdt for menneskene som noget urokkeligt, som noget man mente skulle være vedvarende. Hvordan skulle man vide andet, så længe menneskene levede på et endnu primitivt og meget kraftigt ægteskabsprincip med dets parringsakt som den højeste livsoplevelse i denne deres endnu meget dyriske tilstand? – Det var ikke meget, der blev sagt om menneskets endelige bestemmelse som virkeligt menneske højt hævet over det dyriske ægteskabelige princip. Det lidet, der blev sagt, blev misforstået og forbudt som falsk tale. Tiden var endnu ikke kommet til, at menneskeheden kunne modtage åbenbaringer om virkeligheden af denne menneskenes forvandling. – Men nu er tiden i høj grad inde til menneskenes mod-

tagelighed for denne åbenbarings store guddommelige analyser.

Ægteskabet spiller kun en midlertidig rolle i skabelsen af mennesket i Guds billede

Menneskene må nu lære at forstå, hvilken rolle ægteskabsprincippet spiller i den guddommelige skabelsesplan, og at det i virkeligheden kun er midlertidigt. Når Gud skal omskabe det levende væsens bevidsthed til en sådan fuldkommenhed, at det kan fremtræde i “Guds billede efter hans lignelse”, må det først gennemgå en proces, der kan gøre det til ekspert i mørkets manifestationer, til geni i hadets, krigens og lidelsernes frembringelse. Igennem denne manifestationstilstand bliver det ekspert i al viden om mørkets livsødelæggende natur. Med denne viden afstår det naturligvis helt fra at manifestere mørket og bliver ekspert i lykke- og salighedsgivende manifestationer. Dets væremåde bliver guddommelig. Denne guddommelighed kender vi under begrebet “alkærlighed”. Dette totalt alkærlighedsbefordrende og livgivende væsen er “mennesket i Guds billede efter hans lignelse”.

Parringsdriften, Guds ånd i mørket eller livets højeste vellyst- eller salighedsfornemmelse

Men hvordan kommer det levende væsen gennem det dræbende princips, krigens og lidelsernes natsorte mørke? – Hvordan kan det blive inspireret til at leve i en sfære, hvor det må dræbe for at leve og selv blive dræbt? – Det må myrde og atter myrde væsener i sine omgivelser for at forsvare sit eget liv, ligesom det også må myrde andre væsener for at kunne få disse væseners organismer som føde. Hvad er det, der i denne mørkets sfære kan inspirere og give væsenerne glæde ved at være til? – Hvad er det, der giver væsenerne mulighed for at kunne opleve lys og glæde i dette mørke? – Det er intet mindre end netop ægteskabet. Mørkets sfære er dyreriget. I dette rige er parringsdriften det livslystbefordrende fundament. Den giver væsenet adgang til at kunne opleve livets højeste vellyst- eller salighedsfornemmelse, hvis vibrationer kun kan være identisk med Guds ånd. Hvad kan ellers være den allerhøjeste fornemmelse i livet? – I kraft af ægteskabs- eller parringsprincippet kan væsenet i dette mørkets sorteste livssfære finde et andet væsen,

hvor det kan møde en gensidig sympati og med dette væsen, i kraft af deres særlige organiske struktur, udløse denne for de to parter største oplevelse af livets højeste lys på det fysiske plan eller Guds ånd i mørket. Men for at denne proces kan finde sted, må væsenerne være enpolede. De to væsener må altså være et hankøns- og et hunkønsvæsen. Disse to væsensarter er altså skabt således, for at de ved denne deres enpolede struktur kunne opnå en vis sympati fra et andet væsen, hvilket ellers ville være ganske umuligt i mørkets sfære, hvor væsenerne er skabt til at kæmpe mod hinanden om livet. Mørket er altså en verden, hvor livsbetingelsen er at dræbe for at leve. Her, hvor der ikke findes alkærlighed eller humanitet, er parringstilstanden med sin kulminerende parringsakt altså væsenernes livsinspiration. Uden denne havde væsenet i mørket absolut intet åndeligt lys, ingen sympati, ingen kærtegn fra noget andet væsen. Alt ville være det sorteste mørke, den absolut sorteste nat. Men i et sådant mørke kunne intet som helst liv eksistere. Hvor Guds ånd ikke eksisterer er alt liv naturligvis umuligt.

Virkningerne af den begyndende polforvandling

Ægteskabet og enpoletheden er altså Guds livgivende ånd i mørket og eksisterer udelukkende derfor. Men væsenerne er jo under udvikling fra mørke til lys, fra inhumanitet til humanitet, fra had til kærlighed og bliver derved udviklet til at skabe mere og mere lys omkring sig. De vil således, efterhånden som de alle hver især bliver færdigudviklet i al kærlighed, udstråle Guds lys og varme til alt og alle. Men herved bliver ægteskabet med parringsaktens kulminationsoplevelse jo overflødig, og da denne organiske struktur var båret af væsenernes enpolethed, bliver denne enpolethed også overflødig. Vi ser da også, at der i væsenet i dets udviklingsområde som abe begynder at opstå en forvandling i dets intellektualitet eller bevidsthedsområde. Denne forvandling skyldes, at der på dette stadium indtræder en begyndende polforvandling. Den stagnerede eller latente pol begynder at komme til udvikling. Det vil altså sige, at den feminine pol i hanvæsenet og den maskuline i hunvæsenet mere og mere begynder at gøre sig gældende i væsenets væremåde. Med denne modsatte pols udvikling begynder dyrets forvandling til menneske. Med denne polforvandling bliver væsenet altså “dobbeltpolet”.

Dobbeltpoletheden afføder intellektualitet og næstekærlighed

Dobbeltpoletheden kommer først til syne som en begyndende bevidsthedsudvidelse, begyndende intellektualitet. Det er den modsatte pol i både manden og kvinden, der ligger til grund for hele den bevidsthedssfære og de tankearter, de hver især har, og som ikke har noget som helst med deres seksuelle liv at gøre. Hele den seksuelle side ved de nævnte væsener varetages af den ordinære pol, hvilket vil sige den maskuline pol i manden og den feminine i kvinden. Men således bliver det ikke ved med at være. **Efterhånden som det begyndende menneske kommer fremad i udviklingen, kommer igennem sin mørke karma, afføder denne karma en ny evne i væsenet: den begyndende alkærlighed. Denne evne bestemmer, hvad mennesket kan nænne og ikke kan nænne at gøre af fortræd og ondskab.** Det er denne evne, der får væsenet til at opfylde den virkelige alkærlighed eller næstekærlighed. Hvad skal menneskene med denne kærlighed, når de har ægteskabskærligheden? – Efter ægteskabsloven må ethvert gift menneske holde sig til sin ægtefælle. Hvis det elsker et andet væsen højere end sin ægtefælle, bedriver det “hor”. Men næstekærlighedsloven påbyder jo, at man skal elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv.

Mosesepokan og kristusepokan

Mennesket står overfor to store livsepoker: mosesepokan og kristusepokan, der igen er det samme som henholdsvis dyrets og menneskets epoke. Moses var ægteskabets mand og ægteskabskærlighedens profet, mens Kristus var det totalt fuldkomne menneskes og dermed alkærlighedens profet. Forskellen på kristus- og mosesepokan er altså den, at der indenfor førstnævnte er givet en lov om frigørelse af bevidstheds- eller livstendenser, der var strengt forbudt i mosesepokan. I kristusepokan påbydes det, at man skal elske sin næste som sig selv. Det kan altså ikke gøres uden at komme i konflikt med moseloven, og hvis man holder moseloven, kan man ikke opfylde kristus- eller næstekærlighedsloven, der også er loven for det fuldkomne menneskes væremåde. Når der således gennem Kristus eller verdensgenløsningen er givet love for en ny livsepoke, må en sådan ny livsepoke også vise sig. **Men for at en sådan ny livsepoke med et livsfundament, der er modsat**

ægteskabets livsfundament, kan skabes, må ægteskabet degenerere og ophøre. De kan umuligt begge opfyldes samtidig. Man kan ikke samtidig gå op og ned ad en stige. Når der således opstår tendenser til en ny væremåde, der er en modsætning til det vante livsfundament gennem tusinder af liv, må det i en tilsvarende grad begynde at skabe konflikter i menneskenes sind og væremåde med hensyn til deres ægteskabelige talenter kapacitet eller overholdelsen af det troskabsløfte, som ægteskabet er baseret på. Vi ser da også denne konflikt gøre sig gældende i overordentlig mange ægteskaber.

Korttidsægteskaberne eller skilsmisseægteskaberne

Oprindelig er ægteskabet i kristendommen en højtidelig forening af mand og kvinde i et samliv indtil døden adskiller dem. Denne forening eller indvielse til samliv bliver foretaget og autoriseret af myndigheder enten gejstligt eller borgerligt. De to væsener har dermed højtideligt overfor medvæsener og samfundet lovet hinanden troskab indtil døden. Overholdelsen af dette løfte mellem parterne var ægteskabets kulmination. Men kan et menneske i dag overfor et andet menneske give et løfte, det vil kunne holde hele sit liv igennem? – Selvom menneskene har kunnet det, og mange mennesker endnu kan holde et sådant løfte, viser det sig, at en meget stor del af menneskene ikke kan overholde et ægteskabs- eller troskabsløfte overfor en ægtefælle hele livet igennem. **Efter et mere eller mindre kort samliv ophører den seksuelle eller ægteskabelige tiltrækning til den anden part i ægteskabet.** Ja, denne mættelse af samlivet kan endog føre til antipati mod ægtefællen. Ægteskabet bliver derved ulykkeligt, og navnlig hvis den svigtende part endnu har en næsten urokkelig dragning mod eller forelskelse i den svigtende part. Den svigtende part kommer mere og mere til at føle seksuel dragning imod en tredje part og bliver utro imod ægtefællen, søger skilsmisse og gifter sig igen og undertiden med samme resultat: bliver atter gift og atter skilt og således fortsættende. Jeg kender et tilfælde, hvor en person er blevet gift for tiende gang. Hvad er et sådant ægteskab? – Hvad er det for en moral, således ti gange at love et andet menneske ægteskabelig troskab indtil døden adskiller dem? – Hvad er en sådan situation udtryk for? – Er den ikke netop udtryk for, at en sådan flere gange svigtende ►

ægtefælle er ægteskabelig degenereret, er et væsen, der ikke mere har talent for ægteskab?

Skilsmissemennesker, der er trofaste og hengivne over for andre, kan være uvenlige eller onde mod ægtefællen

Det er ikke kun et enkelt menneske, der således svigter troskabsløftet i ægteskabet, men tusinder og atter tusinder der skilles og gifter sig gentagne gange. Det er ikke fordi disse mennesker er særlig primitive og onde. De kan være meget trofaste og kærlige overfor andre væsener. Mange af disse er store kunstnere, er genier og kan have fremragende betroede stillinger i samfundet. Men ikke desto mindre kan nogle af disse skilsmissemennesker være temmelig onde, ja næsten grusomme overfor ægtefællen, når de ikke mere har seksuel dragning til denne. – **Hvordan kan det nu være? – Hvorfor kan de ikke være venlige mod den svigtede ægtefælle, som de jo før har haft så megen dragning til, at de har kunnet love livslang troskab? – Når et menneske, der er fremragende udviklet og kan vise både trofasthed og venlighed overfor sine omgivelser, kan føle antipati overfor ægtefællen, der undertiden ligefrem kan grænse til had, så kan det kun være fordi dets ægteskabelige talent er degenereret. Dets parrings- eller forelskelsestilstand er svækket på den måde at den har tabt sin holdbarhed.**

Ægteskabsløftet opfyldes enten i kraft af en stærk forelskelsesevne eller en udviklet næstekærlighedsevne

Mens en forelskelse i parringstilstandens eller ægteskabets kulminationszone kunne forblive stærk og urokkelig gennem et helt liv, er den nu for mange mennesker af meget kort varighed. Da den gensidige forelskelse udgør den tiltrækning, der skal befordre trofastheden og samlivet i ægteskabet, er det klart, at der, hvor den er degenereret og svækket, kan den ikke befordre ægteskabets holdbarhed, og derfor går ægteskaberne i stykker. Så længe den gensidige forelskelse holder sig uændret gennem et helt liv, kan parterne jo sagtens opfylde ægtepagten og troskabsløftet. Når forelskelsen er ophørt, kan

samlivet i ægteskabet kun fortsætte, hvis parterne er så udviklet i næstekærlighed, at de ikke nænner at give ægtefællen den store sorg at svigte denne, og de forbliver da i ægteskabet. Dette er meget prisværdigt, navnlig hvis der er børn i ægteskabet. Dette betyder naturligvis et offer for den part, hvor forelskelsen er ophørt. Men der er væsener, i hvem næstekærligheden er så udviklet, at de kan gøre det.

Venskabsægteskabet med intimt samliv uden børn

Men hvad nu med alle de andre væsener, der hensynsløst svigter ægtefællen og skaber troløshed og skilsmisse? Det kan ikke være fremtidens moral. Det er i allerhøjeste grad umoral og mangel på næstekærlighed. Det er rigtigt, at disse væsener er ægteskabeligt degenererede og i værste fald ikke kan opfylde hverken fysiske eller moralske betingelser for et livsvarigt lykkeligt ægteskab. Men når det er en kendsgerning, at de ikke har talenter for at kunne opfylde et livsvarigt normalt ægteskab, vil det naturligvis være uheldigt, at sådanne væsener gifter sig og indgår i ægteskaber, som de absolut ikke kan opfylde moralsk. **At være uegnet til ægteskab betyder dog ikke, at de er færdige med seksuelle forhold med det modsatte køn. De føler sig stadig draget imod dette køns væsener. I fremtiden vil sådanne væsener ikke gifte sig eller på anden måde give løfter for livstid, men i stedet indgå venskabsforhold med en partner af modsat køn og leve intimt sammen med denne i et “venskabsægteskab”.** At sådanne venskabsægteskaber ikke er egnet til at være hjem for børn og deres opdragelse er en selvfølge. Hvis der kommer børn i et sådant ægteskab, må parterne jo indgå et juridisk eller retsgyldig autoriseret samliv med ansvar for disse børn, så længe børnene endnu ikke har nået skelsår og alder. Men i stedet for denne gentagelse af giftermål og ægteskabsløfter gælder det om rent og kærligt og dermed moralsk kun at give løfte om samliv, så længe dette er til glæde for parterne. Hvis der opstår disharmoni, kan disse parter jo nemmere gå hver til sit. **Det er bedre at skilles i venskab end leve sammen i fjendskab.** Er det da ikke umoralsk, at en ægteskabeligt fri mand og kvinde

lever sammen i venskabsforhold uden andet bånd end deres indbyrdes sympati og evne til at leve i harmoni sammen til glæde og velsignelse for både dem selv og deres omgivelser? – Nej, men denne slags ægteskab gælder naturligvis ikke for de mennesker, der endnu ønsker børn, og som endnu har talent for at leve i et virkelig totalt ægteskab.

Hvornår skilsmisse er at foretrække

Hvad nu med gifte mennesker, der trods alle anstrengelser ikke kan skabe harmoni i samlivet? – Ja, i sådanne situationer er det et mindre onde at blive skilt end at leve sammen i disharmoni, også selvom der er børn i ægteskabet. Det er ikke godt for børn at leve mellem forældre, der skændes fra morgen til aften og aldrig viser hinanden sympati eller kærtegn. Da må det være bedre, at børnene kommer til at leve med den ene af parterne og nyder dennes fader- eller moderkærlighed og bliver fri for disharmonien eller krigen mellem forældrene.

Når to ægtefæller giver hinanden seksuel frihed

Der forekommer også ægteskaber, hvor parterne har givet hinanden frihed til at have seksuelle forhold med partnere udenfor ægteskabet. De tror dermed at have løst ægteskabsproblemet. De har eventuelt seksuelle forhold med partnere udenfor ægteskabet både i øst og vest, men da bedriver de i allerhøjeste grad hor. At to ægtefæller giver hinanden seksuel frihed til at høre med fremmede seksuelle partnere er ikke det samme som skilsmisse. Når to mennesker har indgået et højtideligt ægteskab, enten kirkeligt eller borgerligt, med løfte om troskab indtil døden adskiller dem, og underskrevet dette overfor myndigheder og medvæsener, kan denne pagt jo ikke ophæves ved at de to parter hemmeligt giver hinanden seksuel frihed. De er stadig gifte mennesker overfor autoriteterne og omgivelserne, og at de har indladt sig i seksuelle forhold udenfor ægteskabet er et bedrageri overfor de myndigheder og medmennesker, overfor hvem de højtideligt har erklæret sig i ægteskab og lovet at overholde ægteskabets love. For retmæssigt

at kunne give hinanden seksuel frihed må de naturligvis erklære dette overfor de samme myndigheder og medvæsener, overfor hvem de højtideligt har indgået og erklæret sig i ægteskab. De må indgå en officiel skilsmisse, først da er de igen frie. **Det er således bedre, at menneskene bliver skilt, når de har seksuelle forhold udenfor ægteskabet, end at de lever i dette misbrug i skalleskjul af ægteskabet.** Der er lavet en lov, der bevirker, at utroskab ikke mere er skilsmissegrund. Det viser tydeligt, at ægteskabet er i forfald. Det vil i virkeligheden sige, at man autoriserer, at ægtefæller godt kan høre og eventuelt avle børn udenfor ægteskabet. Kan ægteskabets forfald være mere tydeligt?

Ægteskabets forfald er et led i den guddommelige skabelsesproces, hvor alkærlighedens evige lysvæld ligger forude

Ægteskabets forfald, der således er en af den ny verdenskulturs fødselsveer, er et led i den guddommelige skabelsesproces. Det er menneskenes forvandling fra dyr til menneske, der her gør sig gældende. Ægteskabet er jo udelukkende baseret på parringsakten mellem et han- og et hunvæsen, hvilket vil sige to enpoledede væsener af modsat køn. Det er lyset i dyrerigets mørke. Men da menneskene er i færd med at forvandle sig fra at være hanvæsen og hunvæsen til et menneskevæsen, bliver det altså soleklart, at de her omtalte seksuelle og ægteskabelige områder må gå i forfald. Vi ser, at den dyriske seksualisme eller den enpoledede parringsakt som lys betragtet er i færd med at blegne for til sidst helt at gå ud. Men da er mennesket et væsen i Guds billede, det er i sig selv lys, er Guds ånd i renkultur. Da skal det ikke nøjes med kun at kunne opleve Guds ånd i parringsaktens kulminationsudløsning. Da er det selv i hele sin fremtræden den højeste ild og udløser salighedsenergi med et hvilket som helst væsen, det måtte komme i berøring med. Bagude ser det dyrerigets mørke fortone sig og forude ser det alkærlighedens evige lysvæld stige op over himlen, og “mennesket i Guds billede” lovsynger Guddommen og livet i himmeriges rige. ■

